

Arrest

nr. 90 226 van 24 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten en woonachtig te zijn geweest in Tbilisi. U bent gehuwd en heeft twee kinderen.

Uw problemen houden verband met uw deelname aan de Russisch-Georgische oorlog van 2008. U vervulde uw legerdienst reeds in de jaren 1995-1997 maar u werd nadien nog meermaals

opgeroepen als reservist. Voor de oorlog werd u concreet tweemaal opgeroepen. U gaf geen gehoor aan deze convocaties.

Eén week voor het uitbreken van de oorlog werd u voor de derde keer opgeroepen. U oordeelde dat u ditmaal niet aan een oproep kon ontsnappen en bood zich aan. U werd ontboden bij de basis van Senaki. Vandaar uit vertrok het leger naar Gori en vervolgens, op 07/08/2008, naar Zuid-Ossetië. Op 09/08/2008 werd u tijdens een bombardement krijgsgevangen genomen. Gedurende bijna drie maanden werd u door Russen en Osseten vastgehouden in een kelder in Tshinvali. U werd er ondervraagd en gemarteld.

Eind oktober 2008 hielp een Osseet u te ontsnappen. Hij sprak Georgisch en had ooit nog in Georgië gewoond. Hij zag in dat u, nadat de situatie genormaliseerd was, voor niets werd vastgehouden. Na uw vrijlating begaf u zich naar de basis van Senaki. Daar aangekomen werd u door uw bataljonscommandant beschuldigd van verraad. De commandant bleek in het bezit te zijn van een geluidsopname op zijn gsm die zou zijn gemaakt tijdens uw krijgsgevangenschap. Hierin schold u op de Georgische autoriteiten en gaf u strategische informatie door aan de vijand. U verklaarde dat u tijdens uw krijgsgevangenschap verdoofd werd en niet wist wat u zei. U weet niet hoe de bataljonscommandant in het bezit van de opname kwam.

Na deze beschuldiging werd u niet berecht maar wel lastig gevallen. Vandaar dat u sinds 2008 ondergedoken leefde. U bezocht af en toe wel uw familie. Meer dan tien keer werd u thuis opgepakt en meegenomen naar de militaire gevangenis. Daar werd u dan gemarteld. Na een opsluiting van maximum twee dagen werd u steeds weer vrijgelaten. De laatste keer dat dit gebeurde was, bij benadering, in het voorjaar van 2011.

Omwille van deze problemen besloot u het land te verlaten. Op 09/11/2011 reisde u met de bus naar Istanbul. Daar overnachtte u bij een neef die in Istanbul verblijft. De volgende dag werd u in de laadruimte van een vrachtwagen verstoppt. De vrachtwagen bracht u vervolgens naar België. Op 16/11/2011 kwam u in België aan. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Zo bleken vooraleerst uw verklaringen over uw identiteitsdocumenten onbetrouwbaar te zijn. U legde wat dit betreft een Georgische identiteitskaart voor; u zou daarnaast nog over een internationaal paspoort hebben beschikt.

Nu, uit het administratieve dossier blijkt dat u uw identiteitskaart niet had voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Sterker, u had voor deze instantie beweerd dat deze in Georgië was achtergebleven (DVZ 25/11/2011 punt 21). Heden verklaarde u dat u uw identiteitskaart bij uw vertrek had meegenomen uit Georgië (CGVS p.4). U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en beweerde dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken gelogen had op aanraden van derden én omdat u verstrooid was. Wat dit betreft dient gezegd te worden dat op de asielzoeker, die bescherming aanvraagt, de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure en dit reeds van bij het eerste interview. Het wijst erop dat uw verklaringen niet zonder meer kunnen worden aangenomen.

Zoals hieronder zal blijken, is dit geen geïsoleerde vaststelling en legde u ook in het verdere verloop misleidende verklaringen af.

U beweerde dat u nog over een internationaal paspoort had beschikt maar dat dit document bij de smokkelaar was achtergebleven. U verklaarde dat u bij aankomst in België vergeten was het paspoort terug te vragen. U beweerde dat het daarbij niet mogelijk was om het paspoort terug te krijgen, aangezien u de identiteit van de smokkelaar niet kent en u zijn contactgegevens niet heeft. Dit alles weet echter niet te overtuigen. Zo kon u ten eerste niet duiden waarom de chauffeur uw paspoort überhaupt nodig had aangezien u verstoppt in de vrachtwagen reisde. U gaf wat dit betreft aan niet te weten waarom het paspoort gevraagd werd (CGVS p.5). Ten tweede kan ervan worden uitgegaan dat het belang van identiteitsdocumenten bij een langdurig verblijf in het buitenland een dergelijke nonchalandie – het feit dat u vergat het paspoort terug te vragen én de chauffeur het vergat terug te geven – onaannemelijk maakt. Ten derde bleek u niet in staat te verklaren waarom het paspoort dan achteraf niet bekomen kan worden. U verklaarde immers dat de smokkelaar werd gevonden door uw neef, die uw reis in sé regelde. Er kan dan ook verwacht worden dat via uw neef, de smokkelaar opnieuw kan worden gecontacteerd. Deze piste deed u echter reeds op voorhand af. U beweerde dat uw neef geen contact onderhoudt met de smokkelaar. Aangezien uw neef uw reis zou hebben geregeld is het echter onwaarschijnlijk dat hij met de persoon niet meer in contact kan komen. Dit alles maakt dat aan uw verklaringen over uw gebrek aan uw internationaal paspoort onvoldoende geloof gehecht kan worden. Het doet dan ook vermoeden dat u dit document voor de Belgische autoriteiten achterhoudt.

Er werd daarnaast vastgesteld dat u geen overtuigende reden kon opgeven voor de aanvraag van het paspoort. U verklaarde dat u het zomaar, voor als u het ooit nodig zou hebben, had aangevraagd (CGVS p.6). Een reden wordt hiermee nauwelijks gegeven. Het sluit dan ook niet uit dat u een dergelijk document heeft aangevraagd om ermee naar België te reizen.

Aansluitend hierbij werd vastgesteld dat ook uw reisroute niet wist te overtuigen. U verklaarde dat u vanuit Tbilisi met de bus naar Istanbul was gereisd om vervolgens met een vrachtwagen naar België te worden gebracht. U kende de naam van de busmaatschappij waarmee u naar Istanbul zou zijn gereisd echter niet, kon geen enkele Turkse stad noemen die u op uw weg gepasseerd was, kende het adres van uw neef in Istanbul niet, wist niet welke landen u met de vrachtwagen was gepasseerd alvorens in België toe te komen en kon tot slot niet verduidelijken hoe u erin geslaagd was de grens met de Europese Unie te passeren aangezien vrachtwagens eveneens gecontroleerd worden (CGVS p.6-7). Deze vaststellingen maken dat uw verklaarde reisroute de nodige overtuigingskracht mist en versterken het vermoeden dat u op een andere wijze, mogelijks met gebruik van uw internationaal paspoort, bent gereisd.

Wat uw vluchtmotief betreft werd eenzelfde gebrek aan overtuigingskracht vastgesteld. Zo bleek u vooraleerst niet te kunnen zeggen bij welk bataljon u, na uw oproep in de zomer van 2008, werd ingedeeld. U beweerde dat u zich de naam ervan niet meer kan herinneren. Naast de naam van het bataljon bleek u evenmin te kunnen duiden wat voor type bataljon het was (infanterie, tank, genie, artillerie, ...). U beweerde dat u zich ook dat niet meer herinnert (CGVS p.10-11). Er wordt hierbij opgemerkt dat u, volgens uw verklaringen, in dit bataljon zou hebben gestreden en dat de commandant ervan uw vervolging zou hebben ingeluid. Uw onwetendheid is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat bij het uitbreken van de oorlog de 3de infanteriebrigade in Senaki gestationeerd was. Deze bestond uit drie bataljons lichte infanterie (het 21ste, 22ste en 23ste bataljon), een pantserbataljon (het 24ste), een artilleriebataljon en een logistiek bataljon. Hieraan dient, in ondergeschikt belang, te worden toegevoegd dat u evenmin wist welk leger door de Russische Federatie werd ingezet tegen de Georgische troepen in Zuid-Ossetië. Zijnde het leger waartegen u en uw bataljon zouden hebben gestreden. Uit de reeds genoemde informatie blijkt dat dit in hoofdzaak het 58ste leger was.

Deze vaststellingen hebben betrekking op de basis van uw asielrelaas, zijnde uw deelname aan de oorlog. Zij maken deze deelname ongeloofwaardig.

Daags na uw interview legde u een kopie van uw militair boekje voor. Ermee rekening houdend dat de bewijswaarde van een kopie beperkt is, werd bij nader onderzoek vastgesteld dat dit document enkel uw dienstplicht in de jaren '90 vermeldt, de rubriek "deelname aan oorlogsactiviteiten" is daarbij blanco. Ook dit spreekt uw deelname aan de oorlog tegen.

Uw verklaringen over uw vervolging, die uit deze deelname zou zijn ontstaan, zijn evenmin plausibel. Zo werd er vooraleerst een ernstige tegenstrijdigheid geconstateerd tussen uw opeenvolgende verklaringen. Meer bepaald liet u eerder in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal optekenen dat u twee maal werd aangehouden gedurende een periode van een week, te weten in de herfst van 2008 en in de lente van 2009. U verklaarde dit tot tweemaal toe (CGVS vragenlijst p.2-3). Op uw gehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u herhaaldelijk en in tegenstrijd hiermee dat u nooit langer dan twee dagen werd vastgehouden (CGVS p.13-14). U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en bleef louter bij uw laatste verklaringen. Hiermee is de tegenstrijdigheid niet verklaard.

Uw bewering dat u nooit berecht werd (CGVS p.13), ondanks het feit dat uw landverraad via de opname zou zijn aangetoond, is tot slot eveneens weinig aannemelijk. U verklaarde dat u niet werd berecht; men zou u in de plaats hiervan herhaaldelijk hebben gearresteerd en voor een korte periode (twee dagen) hebben vastgehouden. Deze gang van zaken roept vragen op. Uw bewering dat iets dergelijks als een berechting in Georgië niet gedaan werd mist daarbij enige fundering.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw identiteitskaart en de kopie van uw militair boekje werden hierboven reeds besproken. Uw rijbewijs bevat daarbij geen informatie die zou wijzen op vervolging. Dit geldt eveneens voor de kopie van de convocatie. Zoals hierboven reeds werd aangegeven is de bewijswaarde van een kopie beperkt. Uit de kopie blijkt daarbij enkel dat u in februari 2008 als reservist werd opgeroepen. Volgens uw verklaringen zou u toen geen gehoor hebben gegeven aan de oproep. De convocatie dateert aldus van voor de aanvang van uw problemen. Zij bevat daarbij op zich geen informatie die op uw vervolging zou wijzen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) evenals de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Het opgeworpen artikel 48/1 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar dit artikel niet bestaat.

Het opgeworpen artikel 48/2 vreemdelingenwet is niet geschonden, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4.

Het opgeworpen artikel 48/5 is niet geschonden aangezien verzoeker op geen enkele wijze aangeeft hoe de bestreden beslissing dit artikel zou schenden.

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een asielzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er eveneens op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning

vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Betreffende het verwijt dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn identiteitskaart niet eensluidend zijn, meent verzoeker dat er moet worden vastgesteld dat het achterhouden van identiteitsgegevens een vaak voorkomend fenomeen is bij mensen afkomstig uit Rusland, Tsjetsjenië, Georgië enz. Verzoeker stelt dat derden hem aangeraden hebben niet te spreken over het feit dat hij zijn identiteitskaart had, hij had dan ook schrik om er over te spreken. Daarom verklaarde verzoeker in de war te zijn en hield hij zijn mond over de identiteitskaart. Verzoeker meent dan ook dat dit geen afbreuk doet aan zijn waarheidsgetrouwe verklaringen op het Commissariaat-generaal en hij meent dat dit motief van de commissaris-generaal niet weerhouden kan worden.

De Raad wijst erop dat stellen dat het achterhouden van documenten een veel voorkomend fenomeen is bij mensen die afkomstig zijn uit verzoekers land van herkomst helemaal geen argument is dat het motief van de bestreden beslissing kan weerleggen. Verder wijst de Raad er ook op dat reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) bij het invullen van de vragenlijst verzoeker erop gewezen wordt dat men steeds de waarheid dient te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielvraag afgewezen wordt. Verder wordt er ook gewezen op het belang van het neerleggen van documenten om het relaas en de identiteit aan te tonen.

Met betrekking tot het internationale paspoort stelt verzoeker vooreerst dat hij dit aanvraag samen met zijn vrienden. Het was niet duur en makkelijk verkrijgbaar, verzoeker vroeg dit dus niet aan speciaal om gesmokkeld te worden.

Verder verklaarde verzoeker dat de chauffeur zijn paspoort afnam, en dat verzoeker niet dacht dat hij het nog zou kunnen recupereren. Verder stelt verzoeker dat hij op dat moment geen specifieke reden had om, op dat moment, zijn paspoort terug te vragen.

Overigens zou de neef van verzoeker, waarbij hij in Turkije logeerde en die de smokkelaar regelde, ondertussen terug in Georgië wonen zodat deze de smokkelaar in Turkije ook niet kan vragen om verzoekers paspoort terug te geven. Verzoeker stelt verder dat de smokkelaar het paspoort waarschijnlijk bijhield om het te kunnen gebruiken om andere mensen te kunnen smokkelen.

Ook dit argument kan dus volgens verzoeker niet weerhouden worden.

Vooreerst meent de Raad dat het doel waarvoor verzoeker een internationaal paspoort aanvraag een overtollig motief is.

Wat betreft het feit dat de chauffeur verzoekers paspoort zou hebben afgenomen, wijst de Raad erop dat verzoeker geen reden geeft waarom de chauffeur zijn paspoort nodig zou hebben gehad, aangezien verzoeker in de laadruimte verstopt zou geweest zijn. Ook vindt de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker geen specifieke reden zag om het paspoort terug te vragen, aangezien dit een belangrijk identiteitsdocument is, dat verzoeker buiten zijn land van herkomst nodig zou kunnen hebben.

Waar verzoeker aanhaalt dat de smokkelaar zijn paspoort waarschijnlijk bijhield om het te kunnen gebruiken om andere mensen te kunnen smokkelen, erkent de Raad dat dit mogelijk is, maar nog steeds verzoekers nalatigheid het terug te vragen niet kan verklaren.

Wat betreft het feit dat verzoeker zijn paspoort nu niet meer kan bekomen omdat zijn neef die de smokkelaar regelde terug in Georgië woont, meent de Raad dat dit geen afbreuk doet aan de andere aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Waar verzoeker verweten wordt dat hij niet veel kan vertellen over zijn reisroute, stelt verzoeker dat hij de naam van de busmaatschappij niet kan geven omdat hij in de bus verstopt was. Hij weet wel dat het een 'Mercedes' was. Verzoeker merkt op dat hij de stad Rize vernoemde, maar dat hij geen andere steden kende waarlangs hij reisde. Ook in de vrachtwagen zat hij verstopt en zag hij dus niet veel. Er zat enkel een luchtgat in de vrachtwagen en geen venster, daarom weet verzoeker niet welke landen hij passeerde. Hij denkt wellicht langs Griekenland en Italië gereden te zijn, maar kan dit niet met volle zekerheid zeggen.

Verzoeker wijst erop dat het voor hem tijdens de reis het belangrijkste was zijn tijd door te brengen zonder claustrofobisch te worden, zodat hij niet te veel heeft kunnen stilstaan bij de plaatsen die hij passeerde.

Betreffende de binnenkomst in de EU stelt verzoeker dat de chauffeur stopte en enkel riep: "*Europa – Europa*", maar de vrachtwagen zou gesloten gebleven zijn.

Aangezien al het vorige het enige is dat gebeurde tijdens zijn vlucht naar België, kan verzoeker hierover ook niet meer vertellen en daarom meent hij dat ook dit motief niet weerhouden kan worden.

De Raad meent dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484). Verder meent de Raad dat er van verzoeker kan verwacht worden dat hij toch enig idee heeft van de weg die hij aflegde om naar België te komen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Wat betreft verzoekers verklaringen omtrent zijn dienst bij het leger, wijst verzoeker er vooreerst op dat hij reeds voor het interview op het Commissariaat-generaal vertelde dat hij zich niet goed voelde. Verzoeker verwijst naar een medisch attest waaruit blijkt dat hij hepatitis C heeft (stuk 3) en hij voelde zich gedeprimeerd door zijn ziekte.

Verder wijst verzoeker erop dat hij geen professionele militair was en niet constant deel uitmaakte van het leger. Verzoeker zou deel hebben uitgemaakt van een artilleriebataljon, maar hij kon tijdens zijn gehoor de naam en het nummer niet geven om hoger genoemde reden.

Waar de bestreden beslissing stelt dat het militair boekje dat verzoeker neerlegt zijn relaas tegensprekt, stelt verzoeker dat zulk militair boekje afgeleverd werd voor de oorlog en dat verzoeker bij zijn deelname aan oorlogsactiviteiten gegijzeld werd door de Russen en van verraad beschuldigd werd, waardoor er niets in zijn militair boekje staat.

De bestreden beslissing stelt: *"(...)Wat uw vluchtmotief betreft werd eenzelfde gebrek aan overtuigingskracht vastgesteld. Zo bleek u vooraleerst niet te kunnen zeggen bij welk bataljon u, na uw oproep in de zomer van 2008, werd ingedeeld. U beweerde dat u zich de naam ervan niet meer kan herinneren. Naast de naam van het bataljon bleek u evenmin te kunnen duiden wat voor type bataljon het was (infanterie, tank, genie, artillerie, ...). U beweerde dat u zich ook dat niet meer herinnert (CGVS p.10-11). Er wordt hierbij opgemerkt dat u, volgens uw verklaringen, in dit bataljon zou hebben gestreden en dat de commandant ervan uw vervolging zou hebben ingeluid. Uw onwetendheid is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat bij het uitbreken van de oorlog de 3de infanteriebrigade in Senaki gestationeerd was. Deze bestond uit drie bataljons lichte infanterie (het*

21ste, 22ste en 23ste bataljon), een pantserbataljon (het 24ste), een artilleriebataljon en een logistiek bataljon. Hieraan dient, in ondergeschikt belang, te worden toegevoegd dat u evenmin wist welk leger door de Russische Federatie werd ingezet tegen de Georgische troepen in Zuid-Ossetië. Zijnde het leger waartegen u en uw bataljon zouden hebben gestreden. Uit de reeds genoemde informatie blijkt dat dit in hoofdzaak het 58ste leger was.

Deze vaststellingen hebben betrekking op de basis van uw asielrelaas, zijnde uw deelname aan de oorlog. Zij maken deze deelname ongeloofwaardig.

Daags na uw interview legde u een kopie van uw militair boekje voor. Ermee rekening houdend dat de bewijswaarde van een kopie beperkt is, werd bij nader onderzoek vastgesteld dat dit document enkel uw dienstplicht in de jaren '90 vermeldt, de rubriek "deelname aan oorlogsactiviteiten" is daarbij blanco. Ook dit spreekt uw deelname aan de oorlog tegen.(...)"

De Raad wijst erop dat dit de kern van het asielrelaas van verzoeker betreft en dat indien verzoeker zich niet goed genoeg voelde om het gehoor af te leggen hij een doktersattest had moeten bekomen om het te laten uitstellen. Verder is de Raad van mening dat uit het gehoorverslag niet blijkt dat verzoekers ziekte en de depressie die hier volgens hem uit volgde hem niet in staat stelde om het gehoor af te leggen. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker in staat was om zijn asielrelaas op gedetailleerde wijze uiteen te zetten, zodat verzoeker zijn ziekte en depressie niet kan aanhalen om zijn onwetendheid tijdens het gehoor betreffende de legereenheid waartoe hij behoorde te verklaren.

Zoals hoger reeds gesteld is de Raad van mening dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij deelnam aan de oorlog en na de oorlog van verraad verdacht werd, zodat verzoeker dit ook niet kan aanhalen om te verklaren waarom er niets in zijn militaire boekje vermeld staat met betrekking tot zijn deelname aan de oorlog na het vervullen van zijn dienstplicht.

Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt tegenstrijdige verklaringen af te leggen omtrent de keren dat hij opgepakt werd na zijn krijgsgevangenschap, stelt verzoeker dat hij een tiental keer opgepakt werd, nooit voor langer dan twee dagen, zodat dit allemaal opgeteld overeenkomt met het aantal weken waarover hij het had op de Dienst Vreemdelingenzaken. Er zou dus geen tegenstrijdigheid zijn.

Wat dit betreft, is de Raad van mening dat dit duidelijk een *a posteriori* poging is om verzoekers verklaringen wel overeen te laten komen. Uit de vragenlijst van op de DVZ blijkt duidelijk dat verzoeker stelde twee keer opgepakt te zijn en telkens een week vastgehouden te zijn geweest (vragenlijst DVZ vraag 1). Op het Commissariaat-generaal daarentegen stelde verzoeker dat hij nooit langer dan twee dagen werd vastgehouden (gehoor Commissariaat-generaal p. 14). Deze verklaring kan dan ook niet aangehaald worden om de tegenstrijdigheden in verzoekers relaas op te heffen.

Verzoeker stelt dat hij nooit in beschuldiging gesteld is wegens verraad, zodat er ook geen berechting kon volgen. Verzoeker stelt dat ze in de eerste plaats er op uit waren hem lastig te vallen en te bedreigen. Verder stelt verzoeker dat er doden en gewonden in zijn bataljon waren gevallen en men wilde dit in zijn schoenen schuiven. Verzoeker meent dat ze hem misschien van verraad betichtten omdat hij in het verleden al twee keer opgeroepen was voor militaire dienst, en hier geen gevolg aan had gegeven. Verzoeker wijst er eveneens op dat er ook andere collega's waren die bedreigd en lastig gevallen werden, maar waarom weet hij niet.

Verzoeker stelt ook dat hij zijn eigen niet herkende op de bandopname die zijn commandant had en dat hij ervan overtuigd is dat het niet zijn stem was.

De Raad wijst er op dat verzoeker helemaal geen aannemelijke redenen heeft kunnen aangeven waarom men de doden en gewonden in het bataljon in zijn schoenen zou willen schuiven en hem van verraad zou willen betichten. Hoewel verzoeker wel stelt dat dit was omdat hij in het verleden twee keer een oproeping voor het leger had genegeerd, wijst de Raad erop dat verzoeker op de derde oproepingsbrief wel gereageerd zou hebben, zodat het niet aannemelijk is dat ze voor dienstweigering verzoeker op een dergelijke wijze zouden willen viseren. Daarenboven stelt verzoeker zelf dat hij nooit in staat van beschuldiging gesteld werd.

Verder stelt verzoeker dat zijn commandant in het bezit was van een geluidsopname op zijn gsm waar verzoeker schold op de Georgische overheden en strategische informatie gaf aan de vijand, maar verzoeker herkende zijn eigen stem niet en is ervan overtuigd dat het niet zijn stem was. Bij gebrek aan bewijs van zijn deelname aan het gewapende conflict acht de Raad dit evenmin aannemelijk.

Wat de andere collega's betreft die bedreigd en lastig gevallen werden, wijst de Raad erop dat dit geen enkele relevantie heeft voor verzoekers relaas.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de UNHCR "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*" van 16 december 1998 (hierna: UNHCR bewijsnota) die stelt dat een coherent asielrelaas op zich al voldoende zou zijn om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen bewijs kan voorleggen.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet in staat is te stellen dat verzoeker zichzelf of anderen tegensprekt, noch kan de commissaris-generaal feiten aanhalen die manifest strijdig zijn met het relaas van verzoeker, verder meent verzoeker dat de commissaris-generaal de feiten op zulke manier interpreteert dat deze haar conclusie bevestigen. Verzoeker benadrukt verder dat zijn verklaringen coherent en plausibel zijn en niet haaks staan op algemeen gekende informatie. Verzoeker stelt zich dan ook de vraag welke bewijzen de commissaris-generaal van hem verwacht ter ondersteuning van zijn relaas.

Verzoeker citeert vervolgens uit een arrest van de Raad (RvV 24 december 2008, nr. 21 108) en stelt dat toepassing moet gemaakt worden van deze rechtspraak aangezien zijn geloofwaardigheid zou vaststaan op basis van zijn geloofwaardige, plausibele, gedetailleerde en coherente verklaringen die ondersteund worden en niet tegengesproken worden door objectieve informatie van de tegenpartij.

Betreffende de aangevoerde schending van de UNHCR-bewijsnota merkt de Raad op dat deze nota, hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad wijst de Raad er op dat daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). De verzoekende partij kan de schending van de arresten van de Raad niet dienstig aanvoeren.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou

moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS, wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS , griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS